

Arrest

nr. 87 920 van 20 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 3 april 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij X en haar advocaat F. JACOBS loco advocaat T. OP DE BEECK, die tevens verschijnt voor de verzoekende partijen X, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, R. K., luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Kirgizisch staatsburger van gemengd Oeigoers-Duitse origine. U werd geboren op 22 december 1969 in Frunze (Kirgizië).

U woonde in Novopaprovko (Kirgizië), waar u sinds 2005 een naaiatelier runde.

Op 6 april 2010 hoorde u geroep. Uw werkneemster B. B. (...), die uw vertrouwenspersoon was, jutte haar collega's op om de volgende dag te gaan protesteren en zei tegen u dat u weldra Kirgizië zou moeten verlaten.

Op 7 april 2010 werd u om een u onbekende reden 's ochtends thuis opgepakt door vier politiemensen in camouflage-uniform. U werd geslagen en in een auto geduwd. U werd vastgehouden bij de GOVD in Bishkek. U werd ondervraagd en geslagen door politiekolonel A. S. (...). U werd nog geslagen door andere politieagenten en in een cel gestopt. Van uw kamergenoot vernam u dat er een revolutie aan de

gang was. 's Avonds werd u opnieuw ondervraagd door de kolonel over uw handel en vermogen. U vernam later dat deze kolonel familie was van uw werkneemster B. B. (...) en dat hij alles wist over u. Op 10 april 2010 werd u vrijgelaten nadat uw vriend D. (...) losgeld betaalde aan de kolonel. U ging naar het ziekenhuis, waar u een maand verbleef.

Op 10 mei 2010 werd u ontslagen uit het ziekenhuis. U kreeg in mei en juni 2010 een twintigtal dreigtelefoons van de kolonel en zijn medewerkers. De kolonel zei u dat u hem binnen de drie dagen 25.000 dollar moest betalen.

Op 12 mei 2010 diende u bij de ROVD klacht in bij rechercheur M. (...) wegens de bij de politie verkregen slagen. De rechercheur zei u dat het anders zou verlopen als u Kirgïes van origine was geweest.

Op 18 mei 2010 kreeg u een telefoontje van M. (...). Hij zei dat u beter uw klacht zou intrekken.

Op 20 mei 2010 ging u naar de oom van uw vrouw. Hierna woonde u niet meer thuis.

Op 12 juni 2010 vertrok u met uw gezin naar Kazachstan.

Op 27 juni 2010 keerden jullie terug naar Kirgizië. Hierna hield u zich schuil bij de oom van uw vrouw en bij uw grootmoeder.

Uiteindelijk verliet u Kirgizië samen met uw gezin op 12 januari 2011. Jullie gingen met de trein naar Moskou, waar jullie op 15 januari 2011 aankwamen. Na een kort verblijf in een appartement, vertrokken jullie in Moskou op 18 januari 2011 met een minibus. De volgende dag stapten jullie 's avonds ergens over in een andere minibus.

Op 20 januari 2011 bereikte u België.

Dezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: de identiteitskaart van u en uw zoon, uw huwelijksakte, de geboorteakte van u en uw zoon en een schoolattest van uw zoon."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, R. K., luidt als volgt:

"Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Kirgizië problemen heeft met de politie, die u afperste omwille van uw origine. Deze problemen ontstonden nadat u werd gearresteerd door de politie op 6 april 2010.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielaanvraag aannemelijk te maken.

Ten eerste valt uw gedrag niet te rijmen met uw verklaarde vrees voor de autoriteiten in uw land van herkomst.

U verklaarde immers dat u zich na uw terugkeer uit Kazachstan schuilhield voor uw autoriteiten, die u zochten maar niet wisten waar u was (CGVS, p. 21-23).

Evenwel bleek dat u na uw terugkeer uit Kazachstan eind juni 2010 (CGVS, p. 19) zelf naar de autoriteiten ging om een identiteitskaart aan te vragen.

Uit de gegevens op uw identiteitskaart en die van uw vrouw blijkt immers dat u uw identiteitskaart op 9 juli 2010 verkreeg en uw vrouw haar identiteitskaart op 9 september 2010 verkreeg.

U verklaarde dat u uw identiteitskaart zelf afhaalde en bij de verkrijging geen problemen met de autoriteiten ondervond (CGVS, p. 6).

Op het moment van de verkrijging van uw identiteitskaart woonde u niet meer op uw gewone adres en dook u al onder (CGVS, p. 19-20).

Het feit dat u zich na uw arrestatie en vrijlating, en na uw terugkeer uit Kazachstan, nog bij de autoriteiten ging aanmelden om een identiteitskaart te verkrijgen, doet ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de gegrondheid van de vervolgingsvrees die u tegenover de autoriteiten zou gekend hebben.

Ten tweede ondermijnt uw vrijwillige terugkeer uit Kazachstan naar Kirgizië in juni 2010, de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees ten aanzien van de Kirgizische autoriteiten verder.

U stelde dat u met uw gezin op 12 juni 2010 naar Almaty (Kazachstan) vertrok omwille van de gebeurtenissen in Osh de dag voordien. U verbleef er bij uw vriend A. (...).

Op 27 juni 2010 keerden jullie echter terug naar Kirgizië (CGVS, p. 19-20).

Ten derde blijkt dat de periode tussen uw laatste problemen en uw vlucht naar België opvallend lang was.

Uw problemen begonnen op 6 april 2010. De volgende dag werd u gearresteerd (CGVS, p. 9). Op 10 april 2010 werd u vrijgelaten (CGVS, p. 15). Op 10 mei 2010 werd u ontslagen uit het ziekenhuis (CGVS, p. 16). Van mei tot juni 2010 kreeg u een twintigtal dreigtelefoontjes (CGVS, p. 16).

Op 27 juni 2010 keerden jullie na een verblijf van twee weken in Kazachstan terug naar Kirgizië (CGVS, p. 19-20).

U verklaarde dat u Kirgizië uiteindelijk op 12 januari 2011 verliet (CGVS, p. 6).

U stelde dat de bedreigingen aan het adres van uw dochter de laatste aanleiding vormden die u tot uw vlucht naar Europa aanzetten.

U stelde dat deze bedreigingen voor uw vertrek naar Almaty, dus in juni 2010, plaatsvonden (CGVS, p. 21).

U kon niet duidelijk maken waarom u dan pas in januari 2011, meer dan een half jaar na uw laatste problemen en uw terugkeer uit Kazachstan, uit Kirgizië vluchtte.

U stelde dat u zich zo weinig mogelijk toonde op straat en dat u mensen moest contacteren die u naar Europa konden brengen (CGVS, p. 20). Het feit dat u uw vlucht zo lang uitstelde, doet echter ernstige vragen rijzen over de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in uw land van herkomst.

Dit tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan.

Ten vierde kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben.

U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden (CGVS, p. 4).

Zo kon u geen enkel begin van bewijs over uw arrestatie, opsluiting en vrijlating in april 2010 voorleggen (CGVS, p. 15).

U stelde dat u na uw vrijlating een maand in het ziekenhuis verbleef (CGVS, p. 11, 12, 15). Ook hiervan kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen, hoewel u na uw ontslag uit het ziekenhuis nog meerdere maanden in Kirgizië bleef.

Bovendien werd u onderzocht door een Oeigoerse dokter, die een oud-klasgenoot van u was, en door een kennis van deze Oeigoerse dokter (CGVS, p. 15). Hierdoor kan verwacht worden dat u van hen alsnog een medisch attest zou kunnen verkrijgen.

U stelde dat u op 12 mei 2010 klacht indiende bij de ROVD van Alamidinsk. Ook hiervan kon u geen enkel begin van bewijs indienen (CGVS, p. 17-18).

Daarnaast verklaarde u dat u officieel eigenaar was van een naaiatelier met dertig werknemers dat een omzet draaide van tienduizenden dollars per jaar (CGVS, p. 3, 4, 11). U kon echter geen begin van bewijs voorleggen in verband met deze werkzaamheden.

U stelde dat er na jullie vertrek naar België nog twee keer mensen naar uw grootmoeder kwamen om te zeggen dat u een grote som moest betalen (CGVS, p. 22-24). Ook hiervan kon u geen enkel begin van bewijs aanbrengen.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Ten vijfde bleken verschillende verklaringen die u aflegde op het Commissariaat-generaal tegenstrijdig met de eerdere verklaringen die u aflegde tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Zo stelde u tijdens het gehoor op de DVZ dat u op 12 mei 2010, toen u een klacht ging indienen bij het parket, gedurende vijf uur werd aangehouden. Men probeerde u toen ook af te persen. U werd vrijgelaten nadat u beloofde dat u binnen de twee dagen 25000 dollar zou betalen (DVZ vragenlijst 3.1).

Tijdens het interview op het Commissariaat-generaal beweerde u echter dat u ongeveer twee à drie uur bij de ROVD verbleef toen u daar klacht ging indienen. U stelde dat u toen niet werd bedreigd en dat u geen geld moest betalen.

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden stelde u dat u zich niet meer precies kon herinneren hoe lang u toen bij de ROVD bleef.

Verder verklaarde u dat u eerst een dreigtelefoon kreeg dat u 25000 dollar moest betalen, en pas daarna een klacht ging indienen. U herhaalde dat u eerst werd afgeperst, en pas daarna klacht ging indienen (CGVS, p. 16-18).

Deze versie is echter omgekeerd aan de versie die u bij de DVZ aanhaalde, namelijk dat u werd afgeperst op het moment dat u uw klacht ging indienen.

Hiermee zijn de tegenstrijdigheden niet opgehelderd.

Tevens stelde u tijdens het interview op het Commissariaat-generaal dat kolonel SAITOV, de man die u ondervroeg en bedreigde, niet ontslagen werd (CGVS, p. 21). Bij de DVZ had u echter verklaard dat u in januari 2011 besloot om Kirgizië te verlaten omdat u vernam dat de kolonel ontslagen werd op basis van uw klacht (DVZ vragenlijst 3.5).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde u dat de rechercheur bij de politie u vertelde dat de kolonel ontslagen was na een intern onderzoek. U verklaarde dat u in mei of juni 2010 vernam dat de kolonel ontslagen was (CGVS, p. 21).

Deze versie blijft tegenstrijdig met uw versie bij de DVZ, namelijk dat u in januari 2011 vernam dat de kolonel ontslagen werd en daarom besloot Kirgizië te verlaten.

Hiermee nogmaals geconfronteerd, stelde u dat u bij de DVZ niet kon gezegd hebben dat u pas in januari vernam dat de kolonel ontslagen werd en daarom Kirgizië verliet (CGVS, p. 21). Hierdoor is de tegenstrijdigheid niet opgeheven.

Al deze tegenstrijdigheden tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aan. Ten zesde kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan uw verklaringen over uw reisweg van Kirgizië naar België.

U verklaarde dat u eerst per trein naar Moskou reisde. Vanuit Moskou gingen jullie met een minibus naar een parking, waar u overstapte in een andere minibus die u naar België bracht.

U wist echter hoegenaamd niet langs welke plaatsen, steden, deelrepublieken, landen of grenzen u onderweg naar België gepasseerd bent (CGVS, p. 7). Dergelijke onwetendheid over uw reis is echter weinig geloofwaardig. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, en met uw profiel van rijke en ontwikkelde zakenman, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van de reis.

U verklaarde dat u onderweg tussen Moskou en België nooit persoonlijk gecontroleerd zou zijn. Uw medereizigers en de minibus waarin jullie reisden, zouden evenmin gecontroleerd zijn (CGVS, p. 7). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie bij het administratieve dossier voegde, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Bussen en auto's worden doorzocht, de reisdocumenten van de inzittenden moeten overhandigd worden en van elke inzittende wordt gecontroleerd of de foto overeenkomt met de persoon.

Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone in een voertuig te betreden, zonder gecontroleerd te worden aan een douanepost.

Ik kan dan ook weinig geloof hechten aan uw verklaring dat u in een minibus, zonder gecontroleerd te worden, de EU zou zijn binnengekomen.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Kirgiezisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat u het bij uw aankomst vergat terug te vragen aan uw chauffeur (CGVS, p. 5), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent en een eventueel verblijf in een ander land, verborgen te houden.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold.

Volledigheidshalve merk ik op dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er omwille van de strijd tegen Chinees-Oeigoerse militante organisaties weliswaar een negatieve beeldvorming is van Oeigoeren in Kirgizië die in bepaalde omstandigheden aanleiding kan geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling en huisvesting. Maar dit heeft zich, hoewel er in juni 2010 door het interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken tijdelijk een verhoogde spanning was waarbij tevens dreigementen door onbekenden werden geuit ten aanzien van Oeigoeren, niet vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren.

Er kan actueel bijgevolg niet gesteld worden dat Oeigoeren, louter omwille van hun etnische origine of toebehoren tot deze gemeenschap, een gegronde vrees dienen te koesteren om vervolgd te worden in Kirgizië.

Bijgevolg blijkt niet dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Aangezien u behoudens voornoemde etnische motieven geen andere redenen inroept ter ondersteuning van uw asielrelaas, toont u tot slot al evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming, zou lopen in uw land van herkomst.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (de identiteitskaart van u en uw zoon, uw huwelijksakte, de geboorteakte van u en uw zoon en een schoolattest van uw zoon) kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw gezinsleden, en de schoolresultaten van uw zoon, die het Commissariaat-generaal echter niet betwist, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Volledigheidshalve voeg ik nog toe dat ik ook in het kader van de asielaanvragen van uw vrouw, Z. S. (...) (OV 6.754.873), en uw dochter, S. K. (...) (OV 6.754.878), besloot tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, Z. S., luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Kirgizisch staatsburger en bent volgens uw documenten van Oeigoerse origine. Uw vader was van Oezbeekse origine en uw moeder van Oeigoerse origine. U werd geboren op 18 augustus 1967 in Frunze (Kirgizië).

Op 7 april 2010 werd uw man R. K. (...) (OV 6.754.873) opgepakt. U verbleef op dit moment bij uw oom. Uw buurvrouw bracht u telefonisch op de hoogte van de arrestatie van uw man. U ging met uw broer naar u thuis om enkele spullen op te halen en uw huis af te sluiten. Drie dagen later werd uw man vrijgelaten.

Op 10 mei 2010 werd uw man ontslagen uit het ziekenhuis en vervoegde hij u bij uw oom.

Op 20 mei 2010 ging u voor het laatst naar uw huis.

Op 12 juni 2010 vertrok u met uw gezin naar Kazachstan.

Op 27 juni 2010 keerden jullie terug naar Kirgizië.

Uiteindelijk verliet u Kirgizië samen met uw gezin op 12 januari 2011. Jullie gingen met de trein naar Moskou, waar jullie op 15 januari 2011 aankwamen. Na een kort verblijf in een appartement, vertrokken jullie in Moskou op 18 januari 2011.

Op 20 januari 2011 bereikte u België.

Dezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart en uw geboorteakte.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, Z. S., luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de problemen die uw man, R. K. (...) (OV 6.754.873), in uw land kende.

U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (vragenlijst DVZ, 3.4 en 3.5 en CGVS, p. 5 en 8).

In het kader van de asielaanvraag van uw man R. K. (...) (OV 6.754.873) nam het Commissariaat-generaal de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Daarom kan het Commissariaat-generaal ten aanzien van u evenmin besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan het Commissariaat-generaal de beslissing van uw man R. K. (...) (OV 6.754.873) nam, verwijst ik graag naar zijn beslissing, die als volgt luidt:

“Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Kirgizië problemen heeft met de politie, die u afperste omwille van uw origine. Deze problemen ontstonden nadat u werd gearresteerd door de politie op 6 april 2010.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Ten eerste valt uw gedrag niet te rijmen met uw verklaarde vrees voor de autoriteiten in uw land van herkomst. U verklaarde immers dat u zich na uw terugkeer uit Kazachstan schuilhield voor uw autoriteiten, die u zochten maar niet wisten waar u was (CGVS, p. 21-23). Evenwel bleek dat u na uw terugkeer uit Kazachstan eind juni 2010 (CGVS, p. 19) zelf naar de autoriteiten ging om een identiteitskaart aan te vragen. Uit de gegevens op uw identiteitskaart en die van uw vrouw blijkt immers dat u uw identiteitskaart op 9 juli 2010 verkreeg en uw vrouw haar identiteitskaart op 9 september 2010 verkreeg. U verklaarde dat u uw identiteitskaart zelf afhaalde en bij de verkrijging geen problemen met de autoriteiten ondervond (CGVS, p. 6). Op het moment van de verkrijging van uw identiteitskaart woonde u niet meer op uw gewone adres en dook u al onder (CGVS, p. 19-20). Het feit dat u zich na uw arrestatie en vrijlating, en na uw terugkeer uit Kazachstan, nog bij de autoriteiten ging aanmelden om een identiteitskaart te verkrijgen, doet ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de gegrondheid van de vervolgingsvrees die u tegenover de autoriteiten zou gekend hebben.

Ten tweede ondermijnt uw vrijwillige terugkeer uit Kazachstan naar Kirgizië in juni 2010, de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees ten aanzien van de Kirgizische autoriteiten verder. U stelde dat u met uw gezin op 12 juni 2010 naar Almaty (Kazachstan) vertrok omwille van de gebeurtenissen in Osh de dag voordien. U verbleef er bij uw vriend A. (...). Op 27 juni 2010 keerden jullie echter terug naar Kirgizië (CGVS, p. 19-20).

Ten derde blijkt dat de periode tussen uw laatste problemen en uw vlucht naar België opvallend lang was. Uw problemen begonnen op 6 april 2010. De volgende dag werd u gearresteerd (CGVS, p. 9). Op 10 april 2010 werd u vrijgelaten (CGVS, p. 15). Op 10 mei 2010 werd u ontslagen uit het ziekenhuis (CGVS, p. 16). Van mei tot juni 2010 kreeg u een twintigtal dreigetelefoontjes (CGVS, p. 16).

Op 27 juni 2010 keerden jullie na een verblijf van twee weken in Kazachstan terug naar Kirgizië (CGVS, p. 19-20). U verklaarde dat u Kirgizië uiteindelijk op 12 januari 2011 verliet (CGVS, p. 6). U stelde dat de bedreigingen aan het adres van uw dochter de laatste aanleiding vormden die u tot uw vlucht naar Europa aanzetten. U stelde dat deze bedreigingen voor uw vertrek naar Almaty, dus in juni 2010, plaatsvonden (CGVS, p. 21). U kon niet duidelijk maken waarom u dan pas in januari 2011, meer dan een half jaar na uw laatste problemen en uw terugkeer uit Kazachstan, uit Kirgizië vluchtte. U stelde dat u zich zo weinig mogelijk toonde op straat en dat u mensen moest contacteren die u naar Europa konden brengen (CGVS, p. 20). Het feit dat u uw vlucht zo lang uitstelde, doet echter ernstige vragen rijzen over de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in uw land van herkomst. Dit tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan.

Ten vierde kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden (CGVS, p. 4). Zo kon u geen enkel begin van bewijs over uw arrestatie, opsluiting en vrijlating in april 2010 voorleggen (CGVS, p. 15). U stelde dat u na uw vrijlating een maand in het ziekenhuis verbleef (CGVS, p. 11, 12, 15). Ook hiervan kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen, hoewel u na uw ontslag uit het ziekenhuis nog meerdere maanden in Kirgizië bleef. Bovendien werd u onderzocht door een Oeigoerse dokter, die een oud-klasgenoot van u was, en door een kennis van deze Oeigoerse dokter (CGVS, p. 15). Hierdoor kan verwacht worden dat u van hen alsnog een medisch attest zou kunnen verkrijgen. U stelde dat u op 12 mei 2010 klacht indiende bij de ROVD van Alamidinsk. Ook hiervan kon u geen enkel begin van bewijs indienen (CGVS, p. 17-18). Daarnaast verklaarde u dat u officieel eigenaar was van een naaiatelier met dertig werknemers dat een omzet draaide van tienduizenden dollars per jaar (CGVS, p. 3, 4, 11). U kon echter geen begin van bewijs voorleggen in verband met deze werkzaamheden. U stelde dat er na jullie vertrek naar België nog twee keer mensen naar uw grootmoeder kwamen om te zeggen dat u een grote som moest betalen (CGVS, p. 22-24). Ook hiervan kon u geen enkel begin van bewijs aanbrengen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Ten vijfde bleken verschillende verklaringen die u aflegde op het Commissariaat-generaal tegenstrijdig met de eerdere verklaringen die u aflegde tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo stelde u tijdens het gehoor op de DVZ dat u op 12 mei 2010, toen u een klacht ging indienen bij het parket, gedurende vijf uur werd aangehouden. Men probeerde u toen ook af te persen. U werd vrijgelaten nadat u beloofde dat u binnen de twee dagen 25000 dollar zou betalen (DVZ vragenlijst 3.1). Tijdens het interview op het Commissariaat-generaal beweerde u echter dat u ongeveer twee à drie uur bij de ROVD verbleef toen u daar klacht ging indienen. U stelde dat u toen niet werd bedreigd en dat u geen geld moest betalen. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden stelde u dat u zich niet meer precies kon herinneren hoe lang u toen bij de ROVD bleef. Verder verklaarde u dat u eerst een dreigetelefoon kreeg dat u 25000 dollar moest betalen, en pas daarna een klacht ging indienen. U herhaalde dat u eerst werd afgeperst, en pas daarna klacht ging indienen (CGVS, p. 16-18). Deze versie is echter omgekeerd aan de versie die u bij de DVZ aanhaalde, namelijk dat u werd afgeperst op het moment dat u uw klacht ging indienen. Hiermee zijn de tegenstrijdigheden niet opgehelderd.

Tevens stelde u tijdens het interview op het Commissariaat-generaal dat kolonel SAITOV, de man die u ondervroeg en bedreigde, niet ontslagen werd (CGVS, p. 21). Bij de DVZ had u echter verklaard dat u in januari 2011 besloot om Kirgizië te verlaten omdat u vernam dat de kolonel ontslagen werd op basis van uw klacht (DVZ vragenlijst 3.5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde u dat de rechercheur bij de politie u vertelde dat de kolonel ontslagen was na een intern onderzoek. U verklaarde dat u in mei of juni 2010 vernam dat de kolonel ontslagen was (CGVS, p. 21). Deze versie blijft tegenstrijdig met uw versie bij de DVZ, namelijk dat u in januari 2011 vernam dat de kolonel ontslagen werd en daarom besloot Kirgizië te verlaten. Hiermee nogmaals geconfronteerd, stelde u dat u bij de DVZ niet kon gezegd hebben dat u pas in januari vernam dat de kolonel ontslagen werd en daarom Kirgizië verliet (CGVS, p. 21). Hierdoor is de tegenstrijdigheid niet opgeheven. Al deze tegenstrijdigheden tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aan.

Ten zesde kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan uw verklaringen over uw reisweg van Kirgizië naar België. U verklaarde dat u eerst per trein naar Moskou reisde. Vanuit Moskou gingen jullie met een minibus naar een parking, waar u overstapte in een andere minibus die u naar België bracht. U wist echter hoegenaamd niet langs welke plaatsen, steden, deelrepublieken, landen of grenzen u onderweg naar België gepasseerd bent (CGVS, p. 7). Dergelijke onwetendheid over uw reis is echter weinig geloofwaardig. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst preciaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, en met uw profiel van

rijke en ontwikkelde zakenman, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van de reis.

U verklaarde dat u onderweg tussen Moskou en België nooit persoonlijk gecontroleerd zou zijn. Uw medereizigers en de minibus waarin jullie reisden, zouden evenmin gecontroleerd zijn (CGVS, p. 7). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie bij het administratieve dossier voegde, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Bussen en auto's worden doorzocht, de reisdocumenten van de inzittenden moeten overhandigd worden en van elke inzittende wordt gecontroleerd of de foto overeenkomt met de persoon. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone in een voertuig te betreden, zonder gecontroleerd te worden aan een douanepost. Ik kan dan ook weinig geloof hechten aan uw verklaring dat u in een minibus, zonder gecontroleerd te worden, de EU zou zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Kirgizisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat u het bij uw aankomst vergat terug te vragen aan uw chauffeur (CGVS, p. 5), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent en een eventueel verblijf in een ander land, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold.

Volledigheidshalve merk ik op dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er omwille van de strijd tegen Chinees-Oeigoerse militante organisaties weliswaar een negatieve beeldvorming is van Oeigoeren in Kirgizië die in bepaalde omstandigheden aanleiding kan geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling en huisvesting. Maar dit heeft zich, hoewel er in juni 2010 door het interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken tijdelijk een verhoogde spanning was waarbij tevens dreigementen door onbekenden werden geuit ten aanzien van Oeigoeren, niet vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren. Er kan actueel bijgevolg niet gesteld worden dat Oeigoeren, louter omwille van hun etnische origine of toebehoren tot deze gemeenschap, een gegronde vrees dienen te koesteren om vervolgd te worden in Kirgizië.

Bijgevolg blijkt niet dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Aangezien u behoudens voornoemde etnische motieven geen andere redenen inroept ter ondersteuning van uw asielrelaas, toont u tot slot al evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming, zou lopen in uw land van herkomst.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (de identiteitskaart van u en uw zoon, uw huwelijksakte, de geboorteakte van u en uw zoon en een schoolattest van uw zoon) kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw gezinsleden, en de schoolresultaten van uw zoon, die het Commissariaat-generaal echter niet betwist, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Volledigheidshalve voeg ik nog toe dat ik ook in het kader van de asielaanvragen van uw vrouw, Z. S. (...) (OV 6.754.873), en uw dochter, S. K. (...) (OV 6.754.878), besloot tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw identiteitskaart en uw geboorteakte) kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die het Commissariaat-generaal echter niet betwist, maar niet met betrekking tot de door u en uw man aangehaalde problemen.

Volledigheidshalve voeg ik nog toe dat ik ook in het kader van de asielaanvraag van uw dochter S. K. (...) (OV 6.754.878) besloot tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

1.3.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, S. K., luidt het asielrelaas als volgt:

"U bent een Kirgizisch staatsburger van Oeigoerse origine. U werd geboren op 27 juli 1991 in Bishkek (Kirgizië).

Uw vader R. K. (...) (OV 6.754.873) kende problemen in Kirgizië maar u weet niet welke.

Eind mei 2010 vertrok uw gezin naar een ander adres.

In juni 2010 verbleven jullie twee weken in Kazachstan.

Uiteindelijk verliet u Kirgizië op 12 januari 2011. Jullie gingen met de trein naar Moskou, waar jullie op 15 januari 2011 aankwamen. Jullie vertrokken in Moskou met een minibus op 18 januari 2011. Op 20 januari 2011 bereikte u België. Dezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw geboortakte en uw schoolattest.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, S. K., luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de problemen die uw vader R. K. (...) (OV 6.754.873) in uw land kende.

U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (vragenlijst DVZ, 3.4 en CGVS, p. 4).

In het kader van de asielaanvraag van uw vader R. K. (...) (OV 6.754.873) nam het Commissariaat-generaal de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Daarom kan het Commissariaat-generaal ten aanzien van u evenmin besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan het Commissariaat-generaal de beslissing van uw vader R. K. (...) (OV 6.754.873) nam, verwijs ik graag naar zijn beslissing, die als volgt luidt:

“Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Kirgizië problemen heeft met de politie, die u afperste omwille van uw origine. Deze problemen ontstonden nadat u werd gearresteerd door de politie op 6 april 2010.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Ten eerste valt uw gedrag niet te rijmen met uw verklaarde vrees voor de autoriteiten in uw land van herkomst. U verklaarde immers dat u zich na uw terugkeer uit Kazachstan schuilhield voor uw autoriteiten, die u zochten maar niet wisten waar u was (CGVS, p. 21-23). Evenwel bleek dat u na uw terugkeer uit Kazachstan eind juni 2010 (CGVS, p. 19) zelf naar de autoriteiten ging om een identiteitskaart aan te vragen. Uit de gegevens op uw identiteitskaart en die van uw vrouw blijkt immers dat u uw identiteitskaart op 9 juli 2010 verkreeg en uw vrouw haar identiteitskaart op 9 september 2010 verkreeg. U verklaarde dat u uw identiteitskaart zelf afhaalde en bij de verkrijging geen problemen met de autoriteiten ondervond (CGVS, p. 6). Op het moment van de verkrijging van uw identiteitskaart woonde u niet meer op uw gewone adres en dook u al onder (CGVS, p. 19-20). Het feit dat u zich na uw arrestatie en vrijlating, en na uw terugkeer uit Kazachstan, nog bij de autoriteiten ging aanmelden om een identiteitskaart te verkrijgen, doet ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de gegrondheid van de vervolgingsvrees die u tegenover de autoriteiten zou gekend hebben.

Ten tweede ondermijnt uw vrijwillige terugkeer uit Kazachstan naar Kirgizië in juni 2010, de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees ten aanzien van de Kirgizische autoriteiten verder. U stelde dat u met uw gezin op 12 juni 2010 naar Almaty (Kazachstan) vertrok omwille van de gebeurtenissen in Osh de dag voordien. U verbleef er bij uw vriend A. (...). Op 27 juni 2010 keerden jullie echter terug naar Kirgizië (CGVS, p. 19-20).

Ten derde blijkt dat de periode tussen uw laatste problemen en uw vlucht naar België opvallend lang was. Uw problemen begonnen op 6 april 2010. De volgende dag werd u gearresteerd (CGVS, p. 9). Op 10 april 2010 werd u vrijgelaten (CGVS, p. 15). Op 10 mei 2010 werd u ontslagen uit het ziekenhuis (CGVS, p. 16). Van mei tot juni 2010 kreeg u een twintigtal dreigetelefoontjes (CGVS, p. 16). Op 27 juni 2010 keerden jullie na een verblijf van twee weken in Kazachstan terug naar Kirgizië (CGVS, p. 19-20). U verklaarde dat u Kirgizië uiteindelijk op 12 januari 2011 verliet (CGVS, p. 6). U stelde dat de bedreigingen aan het adres van uw dochter de laatste aanleiding vormden die u tot uw vlucht naar Europa aanzetten. U stelde dat deze bedreigingen voor uw vertrek naar Almaty, dus in juni 2010, plaatsvonden (CGVS, p. 21). U kon niet duidelijk maken waarom u dan pas in januari 2011, meer dan een half jaar na uw laatste problemen en uw terugkeer uit Kazachstan, uit Kirgizië vluchtte. U stelde dat u zich zo weinig mogelijk toonde op straat en dat u mensen moest contacteren die u naar Europa konden brengen (CGVS, p. 20). Het feit dat u uw vlucht zo lang uitstelde, doet echter ernstige vragen rijzen over de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in uw land van herkomst. Dit tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan.

Ten vierde kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig

document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden (CGVS, p. 4). Zo kon u geen enkel begin van bewijs over uw arrestatie, opsluiting en vrijlating in april 2010 voorleggen (CGVS, p. 15). U stelde dat u na uw vrijlating een maand in het ziekenhuis verbleef (CGVS, p. 11, 12, 15). Ook hiervan kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen, hoewel u na uw ontslag uit het ziekenhuis nog meerdere maanden in Kirgizië bleef. Bovendien werd u onderzocht door een Oeigoerse dokter, die een oud-klasgenoot van u was, en door een kennis van deze Oeigoerse dokter (CGVS, p. 15). Hierdoor kan verwacht worden dat u van hen alsnog een medisch attest zou kunnen verkrijgen. U stelde dat u op 12 mei 2010 klacht indiende bij de ROVD van Alamidinsk. Ook hiervan kon u geen enkel begin van bewijs indienen (CGVS, p. 17-18). Daarnaast verklaarde u dat u officieel eigenaar was van een naaiatelier met dertig werknemers dat een omzet draaide van tienduizenden dollars per jaar (CGVS, p. 3, 4, 11). U kon echter geen begin van bewijs voorleggen in verband met deze werkzaamheden. U stelde dat er na jullie vertrek naar België nog twee keer mensen naar uw grootmoeder kwamen om te zeggen dat u een grote som moest betalen (CGVS, p. 22-24). Ook hiervan kon u geen enkel begin van bewijs aanbrengen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Ten vijfde bleken verschillende verklaringen die u aflegde op het Commissariaat-generaal tegenstrijdig met de eerdere verklaringen die u aflegde tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo stelde u tijdens het gehoor op de DVZ dat u op 12 mei 2010, toen u een klacht ging indienen bij het parket, gedurende vijf uur werd aangehouden. Men probeerde u toen ook af te persen. U werd vrijgelaten nadat u beloofde dat u binnen de twee dagen 25000 dollar zou betalen (DVZ vragenlijst 3.1). Tijdens het interview op het Commissariaat-generaal beweerde u echter dat u ongeveer twee à drie uur bij de ROVD verbleef toen u daar klacht ging indienen. U stelde dat u toen niet werd bedreigd en dat u geen geld moest betalen. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden stelde u dat u zich niet meer precies kon herinneren hoe lang u toen bij de ROVD bleef. Verder verklaarde u dat u eerst een dreigetelefoon kreeg dat u 25000 dollar moest betalen, en pas daarna een klacht ging indienen. U herhaalde dat u eerst werd afgeperst, en pas daarna klacht ging indienen (CGVS, p. 16-18). Deze versie is echter omgekeerd aan de versie die u bij de DVZ aanhaalde, namelijk dat u werd afgeperst op het moment dat u uw klacht ging indienen. Hiermee zijn de tegenstrijdigheden niet opgehelderd.

Tevens stelde u tijdens het interview op het Commissariaat-generaal dat kolonel SAITOV, de man die u ondervroeg en bedreigde, niet ontslagen werd (CGVS, p. 21). Bij de DVZ had u echter verklaard dat u in januari 2011 besloot om Kirgizië te verlaten omdat u vernam dat de kolonel ontslagen werd op basis van uw klacht (DVZ vragenlijst 3.5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde u dat de rechercheur bij de politie u vertelde dat de kolonel ontslagen was na een intern onderzoek. U verklaarde dat u in mei of juni 2010 vernam dat de kolonel ontslagen was (CGVS, p. 21). Deze versie blijft tegenstrijdig met uw versie bij de DVZ, namelijk dat u in januari 2011 vernam dat de kolonel ontslagen werd en daarom besloot Kirgizië te verlaten. Hiermee nogmaals geconfronteerd, stelde u dat u bij de DVZ niet kon gezegd hebben dat u pas in januari vernam dat de kolonel ontslagen werd en daarom Kirgizië verliet (CGVS, p. 21). Hierdoor is de tegenstrijdigheid niet opgeheven. Al deze tegenstrijdigheden tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aan.

Ten zesde kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan uw verklaringen over uw reisweg van Kirgizië naar België. U verklaarde dat u eerst per trein naar Moskou reisde. Vanuit Moskou gingen jullie met een minibus naar een parking, waar u overstapte in een andere minibus die u naar België bracht. U wist echter hoegenaamd niet langs welke plaatsen, steden, deelrepublieken, landen of grenzen u onderweg naar België gepasseerd bent (CGVS, p. 7). Dergelijke onwetendheid over uw reis is echter weinig geloofwaardig. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst preciaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, en met uw profiel van rijke en ontwikkelde zakenman, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van de reis.

U verklaarde dat u onderweg tussen Moskou en België nooit persoonlijk gecontroleerd zou zijn. Uw medereizigers en de minibus waarin jullie reisden, zouden evenmin gecontroleerd zijn (CGVS, p. 7). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie bij het administratieve dossier voegde, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Bussen en auto's worden doorzocht, de reisdocumenten van de inzittenden moeten overhandigd worden en van elke inzittende wordt gecontroleerd of de foto overeenkomt met de persoon. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone in een voertuig te betreden, zonder gecontroleerd te worden aan een douanepost. Ik kan dan ook weinig geloof hechten aan uw verklaring dat u in een minibus, zonder gecontroleerd te worden, de EU zou zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Kirgiezisch internationaal paspoort,

waarvan u verklaarde dat u het bij uw aankomst vergat terug te vragen aan uw chauffeur (CGVS, p. 5), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent en een eventueel verblijf in een ander land, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold.

Volledigheidshalve merk ik op dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er omwille van de strijd tegen Chinees-Oeigoerse militante organisaties weliswaar een negatieve beeldvorming is van Oeigoeren in Kirgizië die in bepaalde omstandigheden aanleiding kan geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling en huisvesting. Maar dit heeft zich, hoewel er in juni 2010 door het interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken tijdelijk een verhoogde spanning was waarbij tevens dreigementen door onbekenden werden geuit ten aanzien van Oeigoeren, niet vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren. Er kan actueel bijgevolg niet gesteld worden dat Oeigoeren, louter omwille van hun etnische origine of toebehoren tot deze gemeenschap, een gegronde vrees dienen te koesteren om vervolgd te worden in Kirgizië.

Bijgevolg blijkt niet dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Aangezien u behoudens voornoemde etnische motieven geen andere redenen inroept ter ondersteuning van uw asielrelaas, toont u tot slot al evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming, zou lopen in uw land van herkomst.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (de identiteitskaart van u en uw zoon, uw huwelijksakte, de geboorteakte van u en uw zoon en een schoolattest van uw zoon) kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw gezinsleden, en de schoolresultaten van uw zoon, die het Commissariaat-generaal echter niet betwist, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Volledigheidshalve voeg ik nog toe dat ik ook in het kader van de asielaanvragen van uw vrouw, Z. S. (...) (OV 6.754.873), en uw dochter, S. K. (...) (OV 6.754.878), besloot tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw identiteitskaart, uw geboorteakte en uw schoolattest) kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en uw schoolresultaten, die het Commissariaat-generaal echter niet betwist, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Volledigheidshalve voeg ik nog toe dat ik ook in het kader van de asielaanvraag van uw moeder Z. S. (...) (OV 6.754.873) besloot tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 30 maart 2012 een schending aan van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, m.n. de motiveringsplicht", alsook een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoekers geven in hun verzoekschrift een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en besluiten (zie p. 4) "dat er dus onvoldoende werk werd gemaakt van concrete feitenvinding en motivering".

Op de motivering in de beslissing dat verzoeker, na een periode van twee weken verblijf in Kazachstan, terugkeerde naar Kirgizië, alwaar hij nog een half jaar verbleef, antwoorden verzoekers (zie het verzoekschrift, p. 5) "dat dit toch wel een beetje overdreven overkomt". Ze wijzen er op dat verzoeker "om te beginnen noodgedwongen uit Kazachstan diende terug te keren, zoals hij heeft verklaard", dat ze er zich moesten laten registreren, dat ze er niet welkom waren "en dat dit dus zeker geen veilig derde land was". Ze leggen uit dat de terugkeer naar hun land van herkomst "alleen maar overwogen kon

worden indien dit zo clandestien mogelijk zou gebeuren” en dat ze ook daadwerkelijk *“in het geniep”* terugkeerden en ondergedoken leefden.

De opmerking van de commissaris-generaal dat verzoeker naar de autoriteiten ging om paspoorten aan te vragen, vinden verzoekers (zie het verzoekschrift, p. 5) *“erg overtrokken, nu er via-via aan de loketten een persoon bereid werd gevonden om via smeergeld paspoorten af te leveren”*. Ze stellen dat in dergelijke gevallen het eigenbelang van de corrupte ambtenaar primeert op het belang om de aanvrager aan te geven. Ze besluiten dat dit iets heel anders is dan de autoriteiten aanzoeken om daar een officiële aanvraag te doen, zoals de commissaris-generaal zou bedoelen.

De duur van hun verblijf in Kirgizië heeft volgens verzoekers enkel en alleen te maken met de moeilijkheden om de paspoorten te bekomen, alsook met het feit dat ze hun hebben en houden wilden verkopen; ze verklaren dat (zie het verzoekschrift, p. 5) *“ze nog even op hun tanden wilden bijten, wat kon indien ze ondergedoken zouden blijven”*. Ze besluiten *“dat er dus wel degelijk logica te vinden is in dit aspect van het verhaal”*.

Waar de commissaris-generaal opmerkt dat verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt, antwoorden verzoekers dat ze de ziekenhuisopname van verzoeker inderdaad niet kunnen bewijzen, en leggen uit dat de dokter verzoeker behandelde op (zie het verzoekschrift, p. 6) *“allesbehalve legale wijze”* en dat hij *“veeleer clandestien werd behandeld, met een verborgen identiteit trouwens, nu in dit ziekenhuis er ook gewone Kirgiezen werden verpleegd”*.

Verzoekers verklaren dat de vriend van verzoeker aldus geen documenten kon afleveren en dat de hospitalisatie zich trouwens ruim vóór hun vlucht situeert *“en het derhalve achteraf ook niet meer eenvoudig was om de dokter nog te pakken te krijgen”* (zie het verzoekschrift, p. 6).

Verzoekers wijzen er tevens op dat het niet evident is om enig geschreven bewijs te bekomen van zijn overige problemen van verzoeker, zoals de wederrechtelijke arrestatie. Ze stellen dat verzoeker daar toe ook niet veel inspanningen kon doen gelet op het feit dat ze naderhand ondergedoken leefden.

Ze besluiten dat dit verzoeker niet ten kwade kan worden geduid en laten gelden dat hij zelf maar al te graag zou bewijzen hoe het hem vergaan is.

Aangaande de contradicties in verzoekers verklaringen, verwijzen verzoekers naar de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken, waaruit volgens hen blijkt *“dat hij duidelijk nooit bedoeld heeft dat hij daar ter plekke in dat ROVD-kantoor afgeperst werd; dit strookt trouwens niet met zijn verklaring dat de klacht werd ontvangen – toen, in eerste instantie”*. Ze zijn van mening dat hetgeen verzoeker later bij het Commissariaat-generaal verklaarde hiermee volstrekt overeenkomt; wanneer verzoeker met de schijnbare tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, was hij *“het noorden wat kwijt”*.

De tegenstrijdigheid –volgens verzoekers *“misverstand”*- in verband met kolonel S. heeft verzoeker getracht uit de weg te ruimen. Ze achten het bovendien mogelijk *“dat een of ander element verkeerd begrepen wordt, zeker wanneer het gaat om een uitgebreid relaas dat loopt over de verklaringen van drie mensen”*.

Wat betreft de reisweg, stellen verzoekers vast *“dat men spijkers op laag water heeft gezocht”*. Ze benadrukken dat hij geen zekerheid had (en heeft) over hoe de grenspassages precies verliepen en *“dat dit er voor verzoeker eerlijk gezegd weinig toe deed”*, vermits hij vooral in België wilde geraken en geen oog had voor de wijze waarop het transport vorderde. Ze benadrukken dat ze *“erg oncomfortabel moesten reizen”*, dat ze *“dus niet eens een goed zicht hadden op wat er zich buiten afspeelde”* en dat ze ook niet weten of hun passeur bepaalde contacten had en hier of daar een grensovergang kon vergemakkelijken.

Waar de commissaris-generaal het vermoeden heeft dat verzoekers hun paspoorten trachten achter te houden, antwoorden verzoekers dat dit speculatie is *“zonder enig bewijs”*.

Verzoekers voeren een schending aan van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Ze zijn van mening dat verzoeker ernstige en systematische daden van vervolging onderging, gepleegd door de overheid die Oeigoeren niet genegen is en door de Kirgizische politiediensten, en dat hij getracht heeft bescherming te zoeken, wat op niets uitdraaide. Verzoekers laten gelden dat dit erg dreigend overkwam en dat het gekaderd moet worden in een algemene toestand van vijandigheid tegenover de Oeigoeren.

Ze verwijzen naar de proceduregids van UNHCR en stellen dat de landeninformatie over Kirgizië hieraan geen afbreuk doet.

Verzoekers wijzen er op dat een asielaanvraag persoonlijk is, dat verzoeker persoonlijk hard werd aangepakt en geweldsdaden en bedreigingen onderging die verder gaan dan ordinair discriminatie en dat verzoeker *“de boel op zijn kop heeft gezet via de S. (...) -affaire, wat zijn dossier ook persoonlijk maakt”*.

Verzoekers voeren een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en stellen *“dat indien de Raad per impossible van oordeel zou zijn dat verzoekers persoonlijke situatie (m.n. de door hem*

ingeroepen feiten) niet kunnen weerhouden worden als grond voor toepassing van de Conventie verzoekers minstens de subsidiaire bescherming moeten krijgen. Dienaangaande verwijzen ze “naar de bronnen zoals hoger geciteerd” en besluiten ze dat de integriteit van verzoeker onmogelijk gewaarborgd kan worden in een land als Kirgizië, indien de overheden lucht krijgen van zijn terugkeer. Verzoekers vragen de bestreden beslissingen “*teniet te doen*” en hen het vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens de subsidiaire bescherming te verlenen.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoeksters, Z. S. en S. K., zich in het verzoekschrift louter baseren op het asielrelaas van verzoeker, R. K., gaat de Raad enkel in op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekers uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De commissaris-generaal stelde vooreerst vast dat verzoeker, na zijn terugkeer uit Kazachstan, verklaarde dat hij zich in Kirgizië schuilhield voor de autoriteiten die hem zochten maar niet wisten waar hij was, maar dat hij zelf naar de autoriteiten ging om een identiteitskaart aan te vragen en hierbij geen problemen kende.

Ook de vaststelling dat verzoekers in juni 2010 vrijwillig terugkeerden uit Kazachstan naar Kirgizië, tast volgens de commissaris-generaal de geloofwaardigheid van hun problemen aan. Bovendien merkt de commissaris-generaal op dat de periode tussen de laatste problemen van verzoekers en de vlucht naar België opvallend lang was, zijnde meer dan een half jaar.

Verzoekers laten in hun verzoekschrift dienaangaande gelden *“dat dit toch wel een beetje overdreven overkomt”*.

Ze wijzen er op dat verzoeker *“om te beginnen noodgedwongen uit Kazachstan diende terug te keren, zoals hij heeft verklaard had”*, dat ze zich in dit land moesten laten registreren en dat ze er niet welkom waren *“en dat dit dus zeker geen veilig derde land was”*. Ze verklaren dat de terugkeer naar hun land van herkomst *“alleen maar overwogen kon worden indien dit zo clandestien mogelijk zou gebeuren”* en dat ze ook daadwerkelijk *“in het geniep”* terugkeerden en ondergedoken leefden.

De vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker naar de autoriteiten ging om paspoorten aan te vragen, is volgens verzoekers *“erg overtrokken, nu er via-via aan de loketten een persoon bereid werd gevonden om via smeergeld paspoorten af te leveren”*.

De duur van hun verblijf in Kirgizië wijten verzoekers aan de moeilijkheden om de paspoorten op die wijze te bekomen, alsook aan het feit dat ze er hun hebben en houden wilden verkopen; ze verklaren dat ze nog even op hun tanden dienden te bijten, *“wat kon indien ze ondergedoken zouden blijven”*. Ze besluiten *“dat er dus wel degelijk logica te vinden is in dit aspect van het verhaal”*.

Vooreerst wijst de Raad er op dat verzoekers zich beperken tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar ze in gebreke blijven.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij in diens oordeel dat de terugkeer van verzoekers naar Kirgizië vanuit Kazachstan afbreuk doet aan de vrees die ze er beweren te koesteren; verzoekers tonen immers niet aan dat er hen geen andere mogelijkheden ter beschikking stonden.

De beweringen van verzoekers in hun verzoekschrift dat *“er via-via aan de loketten een persoon bereid werd gevonden om via smeergeld paspoorten af te leveren”*, dat in dergelijke gevallen het eigenbelang van de corrupte ambtenaar primeert op zijn belang om de aanvrager aan te geven en dat het ophalen van een paspoort iets heel anders is dan de autoriteiten officieel te vatten, worden niet aangenomen.

Een identiteitsbewijs is een officieel stuk dat door de autoriteiten wordt afgegeven en uit het verhoorverslag blijkt immers dat verzoeker zijn identiteitskaart persoonlijk ging afhalen en dat hij hierbij géén problemen kende -gevraagd of hij problemen had gekend om de identiteitskaarten te verkrijgen, antwoordde verzoeker zelfs: *“Nee. Met deze niet. Die reispassen zijn beetje gebouwd met commerciële doel. Ze proberen daar geld uit te slaan”* (zie het verhoorverslag van 27 februari 2012, p. 6) -, wat zich inderdaad keert tegen de waarachtigheid van de voorgehouden vervolging.

De uitleg van verzoekers in hun verzoekschrift om de duur van hun verder verblijf in Kirgizië te verklaren, met name in wezen puur materiële beslommeringen, wordt evenmin aanvaard.

De vaststellingen dat verzoekers na terugkeer uit Kazachstan nog meer dan een half jaar in Kirgizië verbleven hebben, daar zouden zijn ondergedoken omdat de autoriteiten hen zochten, maar verzoeker zich alsnog persoonlijk tot de overheden hebben gewend en bovendien géén overtuigende, concrete vluchtaanleiding kunnen duiden, keren zich dan ook tegen de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

De commissaris-generaal stelde vervolgens vast dat verzoekers geen enkel begin van bewijs kunnen voorleggen van de arrestatie van verzoeker, zijn opsluiting en vrijlating in april 2010, noch van zijn ziekenhuisverblijf, van de klacht die hij indiende bij de ROVD, van het bestaan van zijn naaiatelier en werkzaamheden of van de mensen die naar verzoekers grootmoeder kwamen om geld te eisen.

Verzoekers verklaren dat de dokter verzoeker behandelde op *“allesbehalve legale wijze”* en dat hij *“veeleer clandestien werd behandeld, met een verborgen identiteit trouwens, nu in dit ziekenhuis er ook gewone Kirgiezen werden verpleegd”*. Ze wijzen er op dat de hospitalisatie zich trouwens ruim voor hun vlucht situeerde *“en het derhalve achteraf ook niet meer eenvoudig was om de dokter nog te pakken te krijgen”*. Verzoekers voeren ook aan dat het niet evident is om geschreven bewijs te bekomen van de overige problemen, zoals de wederrechtelijke arrestatie van verzoeker.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker *“clandestien”* werd behandeld op *“allesbehalve legale wijze”*. Gevraagd naar een bewijs van zijn ziekenhuisopname,

antwoorde verzoeker: *“Dat was voor mij geen doel oorspronkelijk, om verwondingen te registreren en attest te krijgen. Ik wou dat die nachtmerrie zo snel mogelijk achter de rug zou zijn. In de periode van mijn hospitalisatie was het vreselijk in de kliniek. Er waren gewonden, ook onder de Kirgizezen”* (zie het verhoorverslag, p. 15). Vervolgens gevraagd of hij van de dokter alsnog een attest kan krijgen, hem kan contacteren om een bewijs te vragen dat hij in het ziekenhuis lag en behandeld werd, antwoordde verzoeker gewoon: *“Weet niet. Ik ben niet zeker dat mijn klasgenoot zelfs nu in Kirgizië is”* (zie het verhoorverslag, p. 15-16).

Dat verzoeker tijdens zijn verhoor aldus geen melding maakte van het feit dat zijn vriend geen documenten kon afleveren omdat verzoeker clandestien, met een verborgen identiteit, werd behandeld, is niet aannemelijk.

De verklaring van verzoekers dat het niet evident is om een geschreven bewijs te bekomen van zijn wederrechtelijke arrestatie verhindert de waarde van de vaststelling niet dat geen begin van bewijs werd bijgebracht van de klacht ingediend bij de ROVD, van het bestaan van het naaiatelier en zijn werkzaamheden.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift aangaande het vergaren van bewijsstukken aanvoeren dat ze ondergedoken waren, wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van het asielrelaas, in de eerste plaats rust op de asielzoeker zelf en het niet de taak is van de commissaris-generaal om zelf lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692, X). Het gebrek aan bewijs ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekers.

De commissaris-generaal stelde ook tegenstrijdigheden vast tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen aangaande de klacht die hij indiende en de afpersing, alsook aangaande kolonel S..

Vooreerst verwijzen verzoekers naar de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken, waaruit volgens hen blijkt *“dat hij duidelijk nooit bedoeld heeft dat hij daar ter plekke in dat ROVD-kantoor afgeperst werd; dit strookt trouwens niet met zijn verklaring dat de klacht werd ontvangen – toen, in eerste instantie”*. Wanneer de commissaris-generaal verzoeker met de schijnbare tegenstrijdigheid confronteerde, was hij volgens hem *“het noorden wat kwijt”*.

De Raad stelt echter vast dat de beweringen van verzoekers in hun verzoekschrift geen steun vinden in het administratief dossier.

Gevraagd of verzoeker ooit gearresteerd was geweest, antwoordde hij: *“Op 12/05/2010 werd ik gedurende vijf uur bij het parket van Bishnek aangehouden toen ik er een klacht ging indienen. Men probeerde me af te persen. Ik werd vrijgelaten nadat ik beloofde dat ik binnen de twee dagen 25 000 \$ zou betalen. Uiteindelijk heb ik niet betaald”* (zie vragenlijst, punt 3.1).

Tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker echter dat hij ongeveer twee à drie uur bij de ROVD verbleef toen hij daar klacht ging indienen, dat hij toen niet werd bedreigd en dat hij geen geld moest betalen.

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden stelde verzoeker dat hij zich niet meer precies kon herinneren hoe lang hij toen bij de ROVD bleef en dat hij eerst een dreigtelefoon kreeg dat hij 25000 dollar moest betalen, en pas daarna een klacht ging indienen; hij herhaalde dat hij eerst werd afgeperst, en pas daarna klacht ging indienen.

De Raad stelt vast dat deze versie echter evenmin verenigbaar is met zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Wat betreft de tegenstrijdigheid -volgens verzoekers betreft het een *“misverstand”*- in verband met kolonel S., stellen verzoekers in hun verzoekschrift dat verzoeker dit al uit de weg heeft pogen te ruimen; ze vinden het bovendien mogelijk *“dat een of ander element verkeerd begrepen wordt, zeker wanneer het gaat om een uitgebreid relaas dat loopt over de verklaringen van drie mensen”*.

Deze beweringen doen echter geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissingen dienaangaande:

“Tevens stelde u tijdens het interview op het Commissariaat-generaal dat kolonel SAITOV, de man die u ondervroeg en bedreigde, niet ontslagen werd (CGVS, p. 21). Bij de DVZ had u echter verklaard dat u in januari 2011 besloot om Kirgizië te verlaten omdat u vernam dat de kolonel ontslagen werd op basis van uw klacht (DVZ vragenlijst 3.5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde u dat de rechercheur bij de politie u vertelde dat de kolonel ontslagen was na een intern onderzoek. U verklaarde dat u in mei of juni 2010 vernam dat de kolonel ontslagen was (CGVS, p. 21). Deze versie blijft tegenstrijdig met uw versie bij de DVZ, namelijk dat u in januari 2011 vernam dat de kolonel ontslagen werd en daarom besloot Kirgizië te verlaten. Hiermee nogmaals geconfronteerd, stelde u dat u bij de DVZ niet kon gezegd hebben dat u pas in januari vernam dat de kolonel ontslagen werd en daarom Kirgizië verliet (CGVS, p. 21). Hierdoor is de tegenstrijdigheid niet opgeheven. Al deze tegenstrijdigheden tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aan.”

De Raad neemt deze motivering dan ook over.

Deze tegenstrijdigheden keren zich verder tegen de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekers.

De commissaris-generaal was ook van mening dat verzoekers onwetendheid omtrent de reisweg onaannemelijk was, evenals diens verklaringen dat hij in een minibus, zonder gecontroleerd te worden, de EU zou zijn binnengekomen.

In hun verzoekschrift laten verzoekers gelden "*dat men spijkers op laag water heeft gezocht*" (zie het verzoekschrift, p. 7). Ze wijzen er op dat verzoeker geen zekerheid had (en heeft) over hoe de grenspassages precies verliepen en "*dat dit er voor verzoeker eerlijk gezegd weinig toe deed*", vermits hij vooral in België wilde geraken en geen oog had voor de wijze waarop het transport vorderde. Ze benadrukken dat ze "*erg oncomfortabel moesten reizen*", dat ze "*dus niet eens een goed zicht hadden op wat er zich buiten afspeelde*" en dat ze ook niet weten of hun passeur bepaalde contacten had om hier of daar een grensovergang te vergemakkelijken.

Dienaangaande is de Raad van oordeel dat van verzoekers evenwel verwacht kan worden dat ze hun ongewone en bijzondere reis kunnen toelichten en minstens weet moeten hebben welke landen en plaatsen ze doorreisden, gezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat verzoeker -met zijn profiel van welstellend zakenman- had bij het welslagen van zijn vlucht uit zijn herkomstland.

De bewering dat verzoeker geen zekerheid had (en heeft) over hoe de grenspassages precies verliepen, "*dat dit er voor verzoeker eerlijk gezegd weinig toe deed*", dat ze "*erg oncomfortabel moesten reizen*", dat ze "*dus niet eens een goed zicht hadden op wat er zich buiten afspeelde*" en dat ze ook niet weten of hun passeur bepaalde contacten had en hier of daar een grensovergang kon vergemakkelijken, bevestigen slechts het tekortschieten in hun verklaringen.

Dat verzoeker bijna geheel onwetend is over het traject en de organisatie van de reis, ondermijnt zijn geloofwaardigheid.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt bovendien dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone, zeer strikte controles worden uitgevoerd; bussen en auto's worden doorzocht, de reisdocumenten van de inzittenden moeten overhandigd worden en van elke inzittende wordt gecontroleerd of de foto overeenkomt met de persoon. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone in een voertuig te betreden, zonder gecontroleerd te worden aan een grenspost.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar die geen geloof hecht aan de verklaringen van verzoeker dat hij in een minibus, zonder gecontroleerd te worden, de EU zou zijn binnengekomen.

De aanvoering in het verzoekschrift dat het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoekers hun paspoorten achterhouden, zuiver speculatie is "*zonder enig bewijs*", wordt in het licht van wat voorafgaat, van de hand gewezen.

De Raad deelt inderdaad het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn Kirgizisch internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door hem verkregen visum voor zijn reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop hij uit zijn land vertrokken is en een eventueel verblijf in een ander land, verborgen te houden.

Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Voor het overige beperken verzoekers zich tot het herhalen van hun asielrelaas, tot het verwijzen naar de proceduregids van UNHCR en de stelling dat de landeninformatie over Kirgizië hieraan geen afbreuk doet.

Verzoekers wijzen er tevens op dat een asielrelaas persoonlijk is, dat verzoeker persoonlijk hard werd aangepakt en gewelddaden en bedreigingen onderging die verder gaan dan ordinare discriminatie en dat verzoeker "*de boel op zijn kop heeft gezet via de S. (...) -affaire, wat zijn dossier ook persoonlijk maakt*".

Deze beweringen doen evenwel geen afbreuk aan bovenstaande onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden, die kernelementen van hun asielrelaas betreffen en hun weerslag vinden in het administratief dossier.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt

geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoor op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen deze afdoende motiveren.

De Raad volgt verzoekers dan ook niet waar die stellen "*dat er dus onvoldoende werk werd gemaakt van concrete feitenvinding en motivering*".

2.8. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE